

Ako som našla svetlo

(Poviedka)

Catherine sa zobudila presne o piatej ráno. Prespávala u svojej kamarátky Sashy. Nikto presne nevedel, prečo sa vždy zobudila tak skoro aj tak nikdy nespala dlhšie ako do ôsmej. Naopak Sasha by prespala aj celý deň.

Posadila sa na posteľ a spravila si cop. Sasha na ňu pozrela a potichu povedala: „Ja ešte spím.“ Catherine pochopila, že má Sashu nechať spať tak sa obliekla a neskôr si spravila vlasy a make-up. Bolo ešte iba pol 6 ráno a všetci ostatní spali. Sasha bývala v dome pri lese, v horách. Catherine vyšla von z domu v čiernej mikine s bielym nápisom *Simple Plan*, čiernych džínkach a s dierami na kolenách. Mala obuté *Martensky*

Vošla do lesa a prechádzala sa. Po čase zašla tak ďaleko, že takmer nič nevidela. Prechádzala medzi stromami až narazila na malý potôčik. Takmer ho nevidela, ale veľa dobre ho počula. Išla popri potôčiku až dovedy, kým nevyšlo slnko. Jej dlhé čierne vlasy sa zaleskli v odraze slnka. Otočila sa a chcela sa vrátiť pretože dúfala, že už niekto bude hore...

Po ceste naspäť ale zakopla a padla na koliená. Postavila sa a oprášila si nohavice. Vtom v zemi uvidela neznámy predmet, ktorý sa leskol. Snažila sa ho vyhrabať ale hlina bola príliš tvrdá. Nabrala vodu z potoka do dlaní a hlinu okolo predmetu poliala, aby predmet vytiahla. Bol to strieborný náhrdelník s prívieskom v tvare obdĺžnika, ktorý sa dal otvárať. Mal na sebe modro-strieborné ornamenty, ktoré pripomínali hrudný kôš, vyzeralo to, akoby chránili to, čo sa nachádzalo vo vnútri. Nazrela dovnútra, kde bola fotka starej ženy so šedivými vlasmi, oblečená v modrej blúzke. Na nose mala okuliare, za ktorými jej žiarili zelené oči. Na druhej polovici bola fotka mladého dievčaťa, ktoré malo biele dlhé vlasy, a podobne zelené oči ako stará žena na predošlej fotografii. Veľmi sa podobali a Catherine si myslela, že to je možno tá istá žena, keď bola mladá a keď zostarla. Náhrdelník zatvorila, vložila si ho do vrecka a kráčala naspäť k Sashi.

„Kde si bola?“ spýtala sa Sasha hneď ako Catherine otvorila dvere.

„Nespíš?..“ začala Catherine, „Bola som sa prejsť“

„To si celá ty, dokážeš v lesoch a v prírode stráviť celý život..“ zasmiala sa Sasha.

Po raňajkách Catherine ukázala Sashe, čo našla. Sasha si zobrala náhrdelník do rúk a prezerali si ho. Keď ho otvorila, chvíľu si prezerala fotky a potom sa spýtala: „Kto to je?“ Catherine mykla plecami, „Čo ja viem, hovorím ti, že som to len pred chvíľou našla v zemi, keď som zakopla o kameň.“

Sasha sa uprene pozerala na ženy na fotografiách. „Pripadá mi to, akoby to bola matka a dcéra, alebo tá istá osoba.. no určite sa poznali. A dosť sa podobajú.“

„Viem, ale možno to len niekomu spadlo, keď bol v lese,“ povedala Catherine.

„Blbosť“ Zastavila ju Sasha. „Do toho lesa nechodí nikto.. teda, až na teba a občas ja. Ale inak tam nikto nechodí a hlavne nie do tejto časti..“

Catherine sa zamyslela. *Kto je tá žena? A čo robil náhrdelník s jej fotkami v hline uprostred lesa?*

Večer okolo desiatej, išla Catherine ukázať Sashi, kde presne ten náhrdelník našla. „Išla som tadiaľ toa.. a potom tu bol potok...“ vysvetľovala Catherine. Snažili sa nájsť potôčik, o ktorom Catherine rozprávala, ale žiadny tam nebol. Catherine začala panikáriť. Pozrela sa na vydesenú Sashu, ktorá držala náhrdelník. „Vieš aspoň kde sme?“ spýtala sa Sasha.

„No bol tu potok a...“

„Ale nie je tu!“ povedala Sasha naštvane, „A ani nevieš kde sme.. aha, rob si čo chceš, ja sa pokúsim nájsť cestu späť“

Catherine zostala stáť uprostred opusteného lesa. Vedľa nej na zemi ležal strieborný náhrdelník, ktorý Sasha hodila na zem. Predtým pršalo, takže všade bolo blato. Catherine zodvihla náhrdelník a aj napriek tomu, že bola zima, mala pocit akoby bolo striebro rozpálené. Pevne ho stlačila a v tom začula výkrik. Rozbehla sa smerom, odkiaľ krik počula, ale nikoho nevidela. Bola už celkom tma a Catherine prestávala vidieť. Vytiahla z vrečka baterku a svietila si. Odrazu sa pod ňou prepadla zem. Ocitla sa v tmavej chodbe pod zemou a takmer nevidela von. Z rúk jej vypadla baterka a v tme sa ju snažila nájsť. Keď konečne našla baterku a zasvietila si, videla iba prach. Keď sa Catherine postavila, náhrdelník v jej ruke sa začal ťahať hlbšie do tunela. Vyzeralo to, akoby naň pôsobila nejaká magnetická sila.

Odrazu sa na konci tunela zjavilo malé svetielko. Catherine nasledovala náhrdelník, ktorý ju ťahal stále bližšie k svetlu. Keď prišla na koniec tunela, svetlo zhaslo. Nebola tam ani tma ani svetlo. Pred Catherine sa zjavila hlinená stena a náhrdelník zostal visieť v jej rukách. *Čo sa to deje?* Pomyslela si Catherine. Odrazu jej šperk spadol na zem. Catherine sa otočila a za ňou stálo mladé dievča s dlhými bielymi vlasmi, v krásnych bielych šatách. Vyzerala presne ako to dievča na obrázku vo vnútri náhrdelníka. Catherine sa preľakla. Dievča sa ňu pozrelo a usmialo sa so slovami: „Ďakujem, že si mi vrátila niečo, čo mi patrilo.“ A zobrala si náhrdelník, ktorý si priplala na krk. Potom začala kráčať smerom k stene a nakoniec v nej zmizla. Catherine iba nehybne stála a keď si vybrala baterku, rozbehla sa smerom k východu.

Vyšla kúsok od Sashinho domu, kde ju čakala kamarátka. Ako náhle vošla dovnútra, Sasha ju objala a povedala jej, že sa o ňu veľmi mihá. Catherine ju uistila, že je v poriadku a povedala jej, že náhrdelník zakopala. A vrátila sa naspäť. Potom vošli dovnútra a už na to nemysleli.

To ale nevedeli, že na povale, kde sa nachádzali iba „zbytočnosť“ a nikto tam nechodil, bola aj škatuľka s fotkami a videokazetami, kde bola tá žena, ktorej fotky boli v náhrdelníku. Tiež tam bol priložený článok o vražde dievčaťa v lese, ktoré nosilo práve ten náhrdelník, ktorý Catherine našla, zhodou okolností, bolo to miesto, kde dievča zavraždili...